

ligger til grund for arrestordren, og straffen – i tilfælde af domfældelse – er fuldbyrdet, er ved at blive fuldbyrdet eller ikke længere kan fuldbyrdes efter lovgivningen i domslandet. Denne bestemmelse omhandler princippet om forbud mod dobbelt strafforfølgning («ne bis in idem»).

Endelig skal udlevering, jf. *artikel 3, stk. 3*, afslås, hvis den person, der er omfattet af arrestordren, er under den kriminelle lavalder efter den anmodede stats lovgivning.

Artikel 4 indeholder en række fakultative afslagsgrunde. Medlemsstaterne har således mulighed for at afslå at gennemføre en europæisk arrestordre og dermed udlevering, hvis en eller flere af disse afslagsgrunde foreligger.

Udlevering kan for det første afslås i det tilfælde, hvor en europæisk arrestordre er udstedt for en lovovertrædelse, der ikke er omfattet af positiv-listen i artikel 2, og den lovovertrædelse, der ligger til grund for arrestordren, ikke er strafbar efter lovgivningen i den anmodede medlemsstat (kravet om dobbelt strafbarhed), jf. *artikel 4, stk. 1*.

Dernæst kan udlevering afslås, hvis den person, der er genstand for en europæisk arrestordre, allerede retsforfølges i den anmodede stat for de samme lovovertrædelser, som ligger til grund for arrestordren, jf. *artikel 4, stk. 2*.

Herudover kan udlevering afslås, hvis den anmodede medlemsstat allerede har besluttet ikke at indlede retsforfølgning eller at opgive retsforfølgning af den lovovertrædelse, der ligger til grund for arrestordren, jf. *artikel 4, stk. 3*. Denne bestemmelse indebærer, at danske myndigheder bl.a. kan afslå udlevering, hvis påtale er opgivet i medfør af retsplejelovens § 721.

Udlevering kan endvidere afslås, hvis lovovertrædelsen eller adgangen til at fuldbyrde en frihedsstraf er forældet i henhold til lovgivningen i den anmodede medlemsstat, og denne stat har kompetence til at retsforfølge lovovertrædelsen, jf. *artikel 4, stk. 4*.

Herudover kan udlevering afslås, hvis den anmodede medlemsstat er i besiddelse af oplysninger om, at den person, der er omfattet af arrestordren, tidligere er blevet endelig dømt i et tredjeland for den lovovertrædelse, der ligger til grund for arrestordren, og straffen er fuldbyrdet, er ved at blive fuldbyrdet eller ikke længere kan fuldbyrdes i domslandet, jf. *artikel 4, stk. 5*.

For så vidt angår statsborgere eller personer med bopæl i den anmodede medlemsstat kan udlevering afslås, hvis arrestordren er udstedt med henblik på fuldbyrdelsen af en straffedom, og den anmodede medlemsstat forpligter sig til selv at fuldbyrde straffen, jf. *artikel 4, stk. 6*. Denne bestemmelse har såle-

des betydning for udlevering af danske statsborgere til andre EU-lande, idet danske myndigheder kan afslå udlevering med henblik på fuldbyrdelse af en frihedsstraf, hvis de danske myndigheder forpligter sig til at overtage fuldbyrdelsen af straffen. Bestemmelsen skal ses i sammenhæng med artikel 5, stk. 3, i rammeafgørelsen, der indebærer, at udlevering af egne statsborgere til strafforfølgning i andre EU-medlemsstater kan betinges af, at den pågældende tilbageføres med henblik på at fuldbyrde en eventuel straf i den anmodede medlemsstat.

Endelig indeholder *artikel 4, stk. 7*, en mulighed for at afslå udlevering, hvis den lovovertrædelse, der er omfattet af arrestordren, efter den anmodede medlemsstats lovgivning helt eller delvis anses for at være begået på denne stats territorium. Udlevering kan ligeledes nægtes, hvis lovovertrædelsen er begået uden for den anmodende stats territorium, og den anmodede medlemsstats lovgivning ikke hjemler adgang til retsforfølgning for tilsvarende lovovertrædelser, når de er begået uden for denne stats territorium. Bestemmelsen giver således mulighed for at nægte udlevering i visse tilfælde, hvor den anmodende stat udøver ekterritorial jurisdiktionskompetence – dvs. foretager strafforfølgning af handlinger begået uden for den pågældende medlemsstats eget territorium.

Artikel 5 omfatter de garantier, som den anmodende medlemsstat skal give den anmodede medlemsstat i visse særlige tilfælde.

Hvis arrestordren er udstedt med henblik på fuldbyrdelse af en udeblivelsesdom, og domfældte ikke er blevet indkaldt personligt eller på anden måde er blevet underrettet om tid og sted for domsforhandlingen, kan udlevering betinges af, at den anmodende stat garanterer, at sagen kan genoptages, og at der kan gennemføres en ny domsforhandling, hvor den tiltalte er tilstede, jf. *artikel 5, stk. 1*.

I de tilfælde, hvor arrestordren er udstedt for en lovovertrædelse, der kan straffes med fængsel på livstid, kan udlevering betinges af, at det anmodende lands lovgivning tillader, at der – enten på anmodning eller senest efter 20 år – kan ske fornyet prøvelse af, om der er grundlag for at fortsætte fuldbyrdelsen af dommen, jf. *artikel 5, stk. 2*.

Hvis arrestordren er udstedt med henblik på strafforfølgning af en person, der er statsborger i den anmodede medlemsstat, kan udlevering betinges af, at den pågældende kan tilbageføres til den pågældende medlemsstat med henblik på fuldbyrdelsen af en eventuel straf, jf. *artikel 5, stk. 3*. Bestemmelsen skal ses i sammenhæng med artikel 4, stk. 6, hvorefter udlevering af egne statsborgere eller personer med bo-